

BETTY NEELS

Viini võluvägi

Originaali tiitel:
Betty Neels
Magic in Vienna
1985

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Õnne Sirel
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1985 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02408322
ISBN 978-9949-82-880-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Tuba oli suur, päevinäinud sisustusega; vanamoodsad radiaatorid ei andnud piisavalt sooja ja hall aprillihommik üksnes süvendas lohutat muljet. Selle asukad istusid hommikust süües toa keskel seisva raske vanamoodsa laua taga; laua otsas istus noor naine, kelle suured, pikkade ripsmetega pähklikarva silmad muus osas üsna ilmetule näole sära andsid. Neiu oli väga puhta ja korras väljanägemisega; ta helepruunid juuksed olid pealaele krunkiks köidetud. See osa temast, mis laua serva tagant paistis, oli kängitsetud üsna luitunud, kuid puhtasse kampsunisse. Ta valas suurest kannust teed ja kuulas samal ajal laua teises otsas istuvat umbes viieteistkümneaastast tüdrukut. Tüdruk oli kenake, heledate juuste ja siniste silmadega, kuid mossis suu ei andnud ta ilule midagi juurde.

„Minu meelest ei ole emast üldse kena sundida mind koos sinu ja teiste lastega sööma,“ teatas ta. „Mina pean koolitoas olema puhtalt sellepärast, et

tema kekutab oma kavaleride ees ega taha mingit konkurentsi. Igatahes ei kavatse ma seda teha ja keegi ei saa mind seejuures takistada.“

Ta põrnitses trotslikult naist, kellele ta teadaanne suunatud oli, mispeale too julgustavalt ütles: „Chloë, ära räägi laste kuulates niimoodi. Äkki sa lähed pärast ja räägid sellest oma emaga? Aga sa oled siiski ainult viisteist aastat vana.“

Nende vahel istuv poiss ütles täis suuga: „Nagu sul sellest mingit kasu oleks.“ Ta küünitas oma tassi lauaotsa poole. „Vala mulle veel teed, Cordelia.“

„Palun...“

Poiss pööras oma helesinised silmad tema poole. „Miks ma peaksin „palun“ ütleva? Ema kohtleb sind nagu teenijat ja niisiis teen mina sedasama.“

Pähkelpruunides silmades sähvatas leek, kuid neiu hää l jäi kindlaks ja rahulikuks. „Meil sinuga oli üks isa, Matthew.“

„Ja tema on surnud. Sina pead siin kaksikutega passima, kuna sul lihtsalt ei ole kuskile minna.“

Noor naine ei vaevunud talle vastama, vaid keskendas selle asemel oma tähelepanu kahele laua teises servas istuvale väikesele lapsele. Kuueaastased kaksikud, poiss ja tüdruk, sõid oma moosisaia ega pööranud kellelegi tähelepanu. Neiu oli nende armastamiseks endast parima andnud, kuid need polnud erilist armastust vääri vad lapsed; ta isa oli surnud peagi pärast nende sündimist ja kuna tema võõrasema, kes neid lapsi tege likult tahtnudki polnud, neile võimalikult vähe tähele-

panu pööras, püüdis Cordelia neile oma isa pärast ema eest olla; nii ta ise arvas, sest ta oli oma isa armastanud. Aga nüüd, kuus aastat hiljem, pidi ta tunnistama, et ei tunne nende vastu erilist poolehoidu, peamiselt seetõttu, et nendelt polnud seda kübetki tulnud. Tä mäletas selgesti oma šokki ja ärevust, mis teda valdasid, kui isa teada andis, et kavatses uuesti abielluda, ja sama hästi kui kohe saabus võõrasema koos kahe enda lapsega eelmisest abielust. Chloë ja Matthew olid veel üsna väikesed olnud, kuid teda vaenulikult põrnitsenud, ja ehkki tema oli andnud endast parima, et nendega hästi läbi saada, oli see ebaõnnestunud, suuresti seepärast, et ta võõrasema oli esimesest päevast alates õhutanud oma lapsi teda kohtlema endast madalamal asuva teinijana. Seda oli tehtud väga peenelt, nii ei saanud neiu isa toimuvast arugi ja võõrasema omakorda käitus isa juuresolekul Cordeliaga äärmiselt võluvalt. Cordelia, atsakas, ent samas arukas piiga, leidis, et isa tähelepanu juhtimine asjade tegelikule seisule ei tee kellelegi head, ja rõõmustas nüüd, aastaid hiljem, et oli just sellise otsuse teinud.

Aga nüüd polnud lastel teda vaja. Tõsi küll, nad eeldasid, et ta nende eest hoolitseb, umbes nagu guvernant seda teeks, aga isegi kaksikud, kes nüüd iga päev koolis käisid, said tegelikult ise hakkama. Matthew oli küll parastavalt maininud, et Cordelial pole kuskile minna, kuid tegelikult oli ta otsustanud lahkuda. Ta oli mitu nädalat ajalehtede tööpakkumiskuulutustel silma peal hoidnud ja ehkki hetkeseisuga polnud ta midagi

arvestatavat leidnud, otsis ta siiski edasi. Varem või hiljem leidub keegi, kes vajab noort naist, kes on valmis lapse või laste eest hoolitsema ja sellega ka toime tuleb. Tõsi küll, see ei välistanud vihma käest räästa alla sattumist, aga vähemalt saaks ta oma töö eest tasu. Praegu polnud tal oma sissetulekut; aeg-ajalt andis kasuema talle kingade või riiete jaoks pisut raha, aga temalt oodati sellega kokkuhoidlikku ümberkäimist ja üksnes vastupidavate asjade soetamist.

Chloë lükkas tooli lauast eemale ja tõusis. „Ma lähen kohe praegu ema juurde,“ teatas ta.

„Su emale ei meeldi, kui teda hommikusöögi ajal häiritakse,“ tähendas Cordelia. „Mina sinu asemel ootaksin.“

„Noh, mina ei ole sina,“ teatas Chloë ebaviisakalt, „ja teen, mida tahan.“

Matthew tõusis samuti. „Ma lähen kalale,“ poetas ta üle õla. Lihavõttevaheaeg oli peaaegu läbi ja Cordelia hingas kergendustundest, teades, et paari päeva pärast läheb poiss kooli. Ta jõi oma teetassi tühjaks ning siis meenus talle, et kaksikud olid selleks hommikuks ühe sõbra juurde külla kutsutud. Talle ei meeldinud poiss, keda nad külastama pidid; too oli küll vaid kaheksa-aastane, kuid juba paras kaak. Paraku oli Cordelia võõrasema poisi ema sõbranna ega tahtnud tolle poja kohta ainsatki halba sõna kuulda. Lõuna ajal koju naastes on lapsed täiesti ohjeldamatud, kuid vähemalt on tal hommikupoolik vaba ja ta saab Matthew' koolivormiga seotud asjad ära korraldada. Ta vaatas, et kak-

sikud oma käed puhtaks peseks ja end korda sätiks, saatis nad turvaliselt üle tänava ja külaväljaku ning kõndis siis kärmelt tagasi majja, punastest tellistest Edwardi-aegsesse hoonesse, mille peente telliskaunistuste ja rõdudega oli pisut liiale mindud. Cordeliale polnud see maja kunagi meeldinud; nad olid sellesse kolinud vahetult enne isa surma, kuna võõrasema oli kaevanud, et regendiajastu maja, mis asus lähedal külas, jäi neile liiga väikeseks. Tüdrukuga isa oli siis juba haige olnud, liiga tõbine, et oma naise pealekäimisele vastu seista, ning ilma vaidlemata alistunud. Kui ma peaksin töö leidma, mõtles Cordelia, ei tunne ma kodust vähimatki puudust, sest see ei ole kodu.

Majja astudes leidis ta hallist ajalehed. Kokk ja teenijatüdruk olid köögis, võõrasema polnud lähema tunni jooksul alumisele korrusele oodata. Cordelia napsas Telegraphi ja Timesi enda kätte ning võttis istet, et tööpakkumistega tutvuda. Paraku polnud koduteenuste veerus, mida ta endale ainsana sobivaks pidas, suurt midagi leida. Ta vaatas üle esimese ja seejärel teise ajalehe. Päris veeru lõppu jõudes löid ta silmad särama, kuna viimane kuulutus kõlas otsekui vastus ta palvetele. Nimelt otsiti kannatlikku, hea iseloomuga, haritud ja laste eest hoolitsemise kogemusega noort naist, kes reisiks koos daami ja ta lapselapsega Viini, et tüdruk seal oma onu hoole alla anda. Töökoht oli ajutine ja kandideerijalt oodati soovituskirju.

Cordelia kiirustas teisele korrusele, kus oli tema tuba. See oli niisama kehvas seisus kui koolituba ja

ehkki kõik ülejäänud ruumid terves majas olid kenasti sisustatud, polnud vajalikuks peetud, et neist üks temale eraldada. Sellest hoolimata oli see tema tuba ning mahutas paari talle kuuluvat kallisašja ja ta ema väikest kirjutuslauda. Ta võttis laua taga istet ning kirjutas vastuse, milles andis teada, et on kahekümne kuue aastane, tal on lastega kuue aasta jagu kogemusi, oma hariduse on ta saanud tuntud tütarlastekoolis ning nimetas soovitajana oma perearsti ja isa advokaadi nime. Ta kavatses kirja kohe posti panna ja ühtlasi nimetatud härrastele helistada, kuid enne seda pidi ta ajalehed halli tagasi viima. Cordelia oli vaevalt jõudnud need korralikult lauale sättida ja pööras end just ringi, et ülemisele korrusele minna, kui ta võõras-ema alla jõudis.

Ta noogutas vastuseks Cordelia viisakale tere hommikust soovimisele, võttis ajalehed ja astus läbi halli elutuppa.

„Ma olen hommikul väljas, te kõik sööte lõunat kooliruumis ja ma tahan, et sa mu seeliku ära triigiksid – teenijatüdruk ei tee seda piisavalt hästi. Ja siis võid külasse minna ja koka jaoks toidukraami ära tuua, ta ütleb, et tal on seda täna hommikul tarvis.“ Naine pööras end ringi ja vaatas Cordeliale külmalt otsa. „Ja lõpeta Chloële tobedate mõtete pähepanemine – ma ei luba teda alumisele korrusele, kui mul on külalised. Tema kombed on kohutavad, lastele käitumise õpetamisega peaksid sa ometi toime tulema. Sul ei ole ju suurt midagi teha.“

Cordelia vastas vaikselt: „Kaksikud, kelle eest hoolitseda; Matthew, kellele distsipliini tutvustada, nende riiete eest hoolitsemine, poes käimine, üsna tihti triikimine, siis veel...“

Ta võõrasema tõstis käe. „Sa tänamatu plika, kuidas sa julged niimoodi vinguda. Sul on katus pea kohal, toit laual ja...“ Naine jäi vait.

„Ja mis veel?“ tundis Cordelia leebelt huvi. Proua Gibson heitis talle tigea pilgu, läks elutuppa ja tõmbas ukse pauguga kinni.

Chloët polnud kuskil näha ja ega Cordeliagi teda näha tahtnud. Ta kiirustas ülemisele korrusele, otsis üles oma kõhnukese rahakoti, pistis kirja seelikutakusse ja kiirustas majast välja. Universaalkaupluse ja postkontori lähedal asus telefoniputka, kust ta helistas kõigepealt tohtrile ja meelitas temalt lubaduse talle vajaduse korral suurepärase soovituskiri kirjutada ja võttis seejärel ühendust advokaadiga, isa kunagise hea sõbraga, kes oli nüüd vana mees ja keda sai hõlpsalt veenda tegema nii, nagu neiu teda palus, hingamata sellest kellelegi sõnakestki. Mõlemad härrasmehed teadsid, et isa surma järel oli ta elu raske olnud ja ta polnud mingi rumal plikake. Ta ostis toidukraami ära ja läks täis korvi kandes tagasi, et veeta ülejäänud hommik Chloë raevukat ning enamasti täiesti ebaõiglaselt tema vastu suunatud põhjamist kuulates.

Ta oli ettevaatusabinõuna kuulutajal palunud mitte helistada ja kahe päeva möödudes saabus kiri. Postimees tuli varakult, kuid Cordelia oli juba üleval, aitas